

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobce: **Ing. L. H.**, zast. JUDr. Pavlem Zuskou, advokátem se sídlem Sokolovská 131/86, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2023, č. j. KUUK/151251/2023, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **ČEZ Distribuce, a.s.**, se sídlem Teplická 874/8, Děčín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 6. 2025, č. j. 15 A 53/2023-41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Žatec ze dne 5. 12. 2022, č. j. MUZA 48864/2022, bylo na žádost osoby zúčastněné na řízení v souladu s § 190 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „stavební zákon“), § 81 a § 82 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 30. 6. 2006 (dále jen „starý stavební zákon“), povoleno užívání stavby „*Rekonstrukce vedení 22 kV Čeradice – Žatec ČSD, přípojka 22 kV, drůbežárna ČSSS, přípojka 22 kV Libočany I, přípojka 22 kV Libočany II, přípojka 22 kV ČSD Žatec – západ a to dílčí část stavby na pozemcích parc. č. XA, XB, XC v k.ú. X*“. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobcem podanou žalobu krajský soud nyní napadeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou. Krajský soud se neztotožnil s poukazem žalovaného na zjevné zneužití práva

žalobcem. Dále se zabýval nepřezkoumatelností rozhodnutí správních orgánů, přičemž obě shledal přezkoumatelnými. Z obou rozhodnutí je zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgány vycházely a proč dospěly k závěru, že užívání stavby nebude ohrožovat veřejné zájmy, především z hlediska ochrany života a zdraví osob, životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení. Vzhledem k námitkám chybějícím ve správním řízení správní orgány nemusely výslovně uvádět, zda byly vady a nedodělky zjištěné v roce 1977 odstraněny či zda nebránily bezpečnému užívání stavby, a z jakých důkazů to zjistily. Tyto skutečnosti tak nemají vliv na přezkoumatelnost obou rozhodnutí. Navíc dle „Záznamu o provedené kontrole dle ŘPÚ ČEZ DISTRIBUDE, A. S.“ ze dne 1. 2. 2022 je zařízení (stožary) schopno bezpečného provozu. Dle krajského soudu žalobce spíše než s absencí úvah správních orgánů nesouhlasí s užíváním stavby a požaduje přeložení sloupů elektrického vedení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), na základě kterých požaduje napadený rozsudek a spolu s ním i rozhodnutí žalovaného zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Eventuálně navrhuje zrušit pouze napadený rozsudek a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel namítá, že stavební úřad měl ve svém rozhodnutí uvést úvahu, zda jsou jednotlivá hlediska realizace stavby v souladu s povoleními, tuto úvahu měl vysvětlit a své závěry opřít o důkazy. To však neučinil, a proto měl žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu zrušit pro nepřezkoumatelnost.

[5] Stěžovatel v odvolání namítal, že z rozhodnutí stavebního úřadu nebylo zřejmé, na základě čeho dospěl k závěru o dodržení podmínek stanovených v rozhodnutí o umístění stavby a v rozhodnutí o přípustnosti stavby. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shledal odvolací námitku stran nedodržení podmínek nedůvodnou s odůvodněním, že stěžovatel netvrdil, která konkrétní podmínka nebyla ze strany stavebníka (osoby zúčastněné na řízení, pozn. NSS) dodržena. Stěžovatel se nicméně domnívá, že stavební úřad je povinen *ex officio* v řízení o žádosti o vydání kolaudačního rozhodnutí zkoumat naplnění podmínek § 81 starého stavebního zákona. Stavební úřad se měl z úřední povinnosti zabývat tím, zda došlo k odstranění vad a nedodělků zjištěných v roce 1977 a uvedených ve správě o revizi ze dne 26. 2. 1977 a 27. 2. 1977. Stěžovatel tedy nebyl povinen v odvolání specifikovat konkrétní podmínky, které považoval za nesplněné.

[6] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud v bodě 27. napadeného rozsudku nesprávně konstatoval, že správní orgány nemusely výslovně uvádět, zda byly nedodělky a vady zjištěné v roce 1977 odstraněny či zda nebránily bezpečnému užívání stavby. Krajský soud pak vlivem vlastní nesprávné argumentace shledal rozhodnutí správních orgánů za přezkoumatelná. Zároveň tak nezákonně zúžil rozsah soudního přezkumu, jelikož se odmítl se stěžovatelem vznesenými námitkami zabývat, což je v rozporu například s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62, č. 1742/2009 Sb. NSS, dle kterého je žalobce oprávněn uvést v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, i ty, které neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. Na uvedený závěr navázala judikatura, která odmítla koncentraci

pokračování

námitek neuplatněných ve správním řízení. Stěžovatel též namítá, že krajský soud se nikterak nezabýval námitkou uvedenou v bodě 29. žaloby, že závěru o souladu stavby s vydanými rozhodnutími musela nutně předcházet úvaha o tom, zda jsou jednotlivá hlediska realizace stavby v souladu s povoleními.

[7] Žalovaný navrhl ve vyjádření kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou. Ztotožnil se se závěry krajského soudu. Dále se vymezil proti argumentaci stěžovatele, že stavební úřad byl povinen detailně odůvodnit splnění každé podmínky z příslušných rozhodnutí. Jednalo by se totiž o nepřiměřený požadavek na rozsah odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Jelikož stěžovatel skutečně ve správním řízení nespecifikoval žádnou konkrétní nesplněnou podmínku, nelze správním orgánům vyčítat, že se takovou argumentací podrobně nezabývaly. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů odpovídá obecnosti stěžovatelových námitek. Stěžovatelem citovanou judikaturu žalovaný nepovažoval za přílehlavou, neboť jedinou žalobní námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí se krajský soud zabýval.

[8] Osoba zúčastněná na řízení se ve věci nevyjádřila.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Podle přechodného ustanovení § 190 odst. 3 stavebního zákona [u] *staveb pravomocně povolených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se provede kolaudační řízení podle dosavadních právních předpisů.*

[12] Podle § 81 odst. 1 starého stavebního zákona [v] *kolaudačním řízení stavební úřad zejména zkoumá, zda byla stavba provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat veřejné zájmy, především z hlediska ochrany života a zdraví osob, životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení.*

[13] Přestože bylo v projednávané věci kolaudační řízení zahájeno za účinnosti stavebního zákona (zákona č. 183/2006 Sb.), Nejvyšší správní soud věc posoudil v souladu s přechodným ustanovením (§ 190 odst. 3 stavebního zákona) podle starého stavebního zákona (zákona č. 50/1976 Sb.), neboť stavba byla pravomocně povolena před nabytím účinnosti stavebního zákona (zákona č. 183/2006 Sb.).

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přezkoumatelností napadeného rozsudku i rozhodnutí správních orgánů. Ke konkrétnímu obsahu pojmu nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na svou ustálenou judikaturu (rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44,

č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, nebo ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS). K tomu kasační soud doplňuje, že pokud by navíc krajský soud přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu, zatížil by tím vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 7. 2024, č. j. 9 As 89/2024-52, odst. [25], a tam citovanou judikaturu).

[15] Proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů stěžovatel rozsáhle brojil již v žalobě. Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud neshledal, že by byla rozhodnutí stavebního úřadu či žalovaného nepřezkoumatelná. Z obou rozhodnutí správních orgánů je zjevné, jaký skutkový stav vzaly správní orgány za rozhodný, jakým způsobem postupovaly při posuzování rozhodných skutečností a proč považovaly argumentaci stěžovatele za nedůvodnou. Rozhodnutí jsou řádně odůvodněná a plně srozumitelná.

[16] Stavební úřad zkoumá v kolaudačním řízení zejména, zda byla stavba provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat veřejné zájmy, především z hlediska ochrany života a zdraví osob, životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení (§ 81 starého stavebního zákona; srov. rozsudky NSS ze dne 28. 12. 2011, č. j. 8 As 29/2011-55, odst. [10], nebo ze dne 30. 4. 2013, č. j. 9 As 149/2012-30). Jelikož stěžovatel v průběhu kolaudačního řízení nevzněsł námitku, zda byly vady a nedodělky zjištěné v roce 1977 odstraněny, ani další konkrétní námitky proti nesplnění podmínek, nebylo povinností stavebního úřadu zabývat se všemi myslitelnými nedostatky, a za stěžovatele argumentaci domýšlet. Správní orgány ostatně při posouzení otázky splnění podmínek § 81 starého stavebního zákona a otázky (ne)odstranění vad zjištěných v roce 1977 vycházely z podkladů obsažených ve spise, a tedy i ze záznamu o provedené kontrole ze dne 1. 2. 2022, podle něhož je zařízení (stožary) schopno bezpečného provozu. Kasační soud sice konstatuje, že si lze představit podrobnější odůvodnění, nicméně požadavkům na přezkoumatelná správní rozhodnutí správní orgány dostály. Stejně tak dostály i povinnostem uvedeným v § 81 posledně citovaného zákona a jejich rozhodnutí jsou tedy přezkoumatelná.

[17] Stěžovatel ve vztahu k nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku namítá, že se krajský soud nezabýval námitkou, dle které k závěru o souladu stavby s vydanými rozhodnutími musela nutně předcházet úvaha o tom, zda jsou jednotlivá hlediska realizace stavby v souladu s povoleními. Jakkoliv není výslovné vypořádání této námitky v napadeném rozsudku obsaženo, nelze dospět k závěru o jeho nepřezkoumatelnosti. Nejvyšší správní soud připomíná, že z ustálené judikatury plyne, že soud není povinen vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 3. 2026, č. j. 7 As 151/2025-113, odst. [34], a tam citovanou judikaturu).

[18] Krajský soud se nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného i stavebního úřadu, do níž se námitka absence úvahy o souladu stavby s vydanými rozhodnutími dá podřadit, podrobně zabýval v bodech 25. a 26. napadeného rozsudku. Tam konstatoval, že správní orgány uvedly, z jakých podkladů vycházely, že je řádně vyhodnotily a na základě čeho dospěly k závěru, že užívání stavby nebude ohrožovat veřejné zájmy, především z hlediska ochrany života a zdraví osob, životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení. Krajský soud se tedy uvedenou námitkou zabýval a vypořádal ji, byť u toho výslovně na

pokračování

námítku neodkázal. K uvedenému lze dodat, že stěžovatel v řízení před stavebním úřadem namítal pouze absenci rozhodnutí o vynětí pozemků ze zemědělského půdního fondu, žádnou argumentaci stran souladu stavby s předchozími rozhodnutími a otázky splnění podmínek v nich uvedených neuvedl, stavební úřad proto z logiky věci nevtělil do textu svého rozhodnutí vlastní úvahy.

[19] Co se týče další námítky, Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli, že krajský soud byl povinen zabývat se žalobní námítkou, dle které stavební úřad neposuzoval, zda došlo k odstranění vad a nedodělků zjištěných a uvedených ve zprávě o revizi ze dne 26. 2. 1977 a 27. 2. 1977, přestože odpovídající námitka nebyla uplatněna v rámci odvolacího řízení. Obecně totiž platí, že posouzení důvodnosti žalobního bodu nebrání pouhá skutečnost, že tato námitka nebyla obsahem odvolání (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Afs 54/2007-62, nebo novější rozsudek ze dne 25. 5. 2022, č. j. 6 As 83/2021-66, odst. [19]). Napadený rozsudek však není nepřezkoumatelný, jelikož se krajský soud s argumentací stěžovatele vypořádal. Konkrétně v bodě 27. napadeného rozsudku nejprve uvedl, že vzhledem k absenci konkrétní námítky nemusely správní orgány výslovně uvádět, zda byly nedodělky a vady zjištěné v roce 1977 odstraněny. K tomu doplnil, že ze záznamu o provedené kontrole ze dne 1. 2. 2022 nicméně vyplývá, že zařízení (stožáry) je schopno bezpečného provozu, z čehož krajský soud dovodil, že již z tohoto podkladu bezpochyby plyne, že užívání stavby, které fakticky trvá více jak čtyřicet let, neohrožovalo ke dni vydání kolaudačního rozhodnutí veřejné zájmy (srov. § 81 starého stavebního zákona). Zároveň se uvedenou zprávou, dle které je zařízení schopno bezpečného provozu, zabývaly též správní orgány, jak ostatně vyplývá z odst. [16] tohoto rozsudku.

[20] Nejvyšší správní soud připomíná, že nesouhlas stěžovatele s právním názorem krajského soudu a s odůvodněním napadeného rozsudku ještě nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost, uvedené platí i pro rozhodnutí správních orgánů (srov. rozsudky NSS ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163, nebo ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016-37, odst. [13], jakož i ze dne 28. 5. 2024, č. j. 10 Afs 309/2022-112, odst. [27], a tam citovanou judikaturu).

[21] Ve vztahu k věcnému posouzení Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatelova argumentace je v tomto ohledu obecná. Pouze namítá, že nebyly splněny podmínky z rozhodnutí o umístění stavby a z rozhodnutí o přípustnosti stavby, aniž by specifikoval které. Jedinou konkrétní námítkou je poukaz na vady a nedodělky zjištěné v roce 1977. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem v tom, že stavební úřad je povinen zkoumat naplnění podmínek pro povolení užívání stavby (§ 81 starého stavebního zákona). Takové posouzení však stavební úřad v projednávané věci provedl a shledal, že podmínky pro povolení užívání stavby jsou splněny. Za situace, kdy stavební úřad dospěje k závěru o splnění těchto podmínek, je na stěžovateli, aby konkrétně uvedl, které podmínky považuje za nesplněné a proč, v opačném případě se jedná o obecné námítky, které lze taktéž obecně vypořádat. Stěžovatel v kasační stížnosti sice opětovně namítá, že správní orgány nesprávně posoudily splnění podmínek uvedených v rozhodnutích (o umístění stavby a o její přípustnosti), avšak již nekonkretizoval, které podmínky to jsou. Nejvyšší správní soud není oprávněn za stěžovatele domýšlet jeho argumentaci, za této situace se proto ztotožňuje s posouzením správních orgánů, že podmínky uvedené v předcházejících rozhodnutích byly splněny (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, odst. [32], nebo nověji rozsudky ze dne 14. 10. 2021, č. j. 9 As 119/2020-50, odst. [9], či ze dne 22. 12. 2021, č. j. 8 As 201/2019-80, odst. [17]).

[22] K jediné konkrétní námitce, a sice k vadám a nedodělkům zjištěným v roce 1977, již správní orgány i krajský soud konstatovaly, že dle nejnovějšího záznamu o provedené kontrole ze dne 1. 2. 2022 vyplývá, že zařízení (stožáry) je schopno bezpečného provozu. Nejvyšší správní soud se s jejich posouzením ztotožňuje. Tedy, jak vyplývá z uvedeného záznamu, ke dni vydání rozhodnutí o povolení užívání stavby nedocházelo k ohrožování veřejných zájmů, především z hlediska ochrany života a zdraví osob, bezpečnosti práce a technických zařízení. Napadená rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného, jakož i rozsudek krajského soudu, jsou proto zákonná.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti. Osobě zúčastněné na řízení Nejvyšší správní soud neukládal žádné povinnosti, v souvislosti s jejichž plněním by jí nějaké náklady vznikly, a přiznání náhrady dalších nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných osoba zúčastněná na řízení nenavrhl.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2026

JUDr. Radan Malík
předseda senátu